

УДК 94(498):328] “1918/1940”
DOI <https://doi.org/10.32782/2663-5984.2024/2.7>

Кушнір Я.В.

Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ КОРОЛІВСЬКОЇ РУМУНІЇ У МІЖВОЄННИЙ ПЕРІОД 1918–1940 РР.: ПРОТИРІЧЧЯ МІЖ ІНСТИТУТАМИ ВЛАДИ

Досліджено особливості формування системи органів державної влади королівської Румунії у 1918–1940 роках. Доведено, що система органів державної влади утворювалась у відповідності до Конституцій 1866 р. та 1923 р., за якими законодавча, виконавча та судова гілки влади були незалежними інститутами. Проте, фактично Румунія була конституційною монархією, адже король зберігав вплив на всі органи державної влади. Це суперечило демократичним засадам формального конституційного правління.

Загалом, монархічна система управління країною зберігалась до 1938 року. Упродовж існування монархії у Румунії, король за конституцією мав вельми широкі повноваження, зокрема, призначав і звільняв міністрів, санкціонував та проголошував закони, амністував політичних в'язнів, пом'якшував покарання у кримінальних справах, присвоював військові звання, укладав з іноземними державами дипломатичні союзи. Король в Румунії був символом єдності та стабільності в країні та займав центральне місце в системі вищих органів державної влади Румунії.

Незважаючи на численні повноваження короля, законодавча, виконавча й судова гілки влади, зберігали за собою певну автономію, від абсолютної влади короля. Законодавча гілка влади була представлена двопалатним парламентом: палата депутатів і сенат. Виконавча влада належала раді міністрів, які здійснювали влади від імені короля. Спеціальні акти, які мали назву «журнали ради міністрів» були обов'язковими для всіх органів влади на місцях. Конституційні основи правосуддя в країні уособлювала судова гілка влади, яка була незалежна від двох інших, покликанням якої був всебічний контроль за дотриманням законодавства всіма органами влади в країні.

Процес формування державної влади в Румунії позначений історичними подіями, такими як територіальні розширення територій, впровадження нових конституцій та зміни діючих, численні реформи, які впливали на розвиток системи державної влади в країні, змінюючи баланс владних повноважень між королем, урядом та парламентом.

Ключові слова: влада, парламент, король, конституція, декретозакон, політика, Кароль, Буковина, Румунія.

Постановка проблеми. У 1918–1940 рр. королівська Румунія переживала складні трансформації у процесі становлення системи органів державної влади, та формування території Великої Румунії. Цей період характеризувався коливаннями у політичному ландшафті, змаганням між різними політичними силами та постійними спробами консолідації влади. Однак формування системи органів державної влади Румунії згідно до конституційних принципів виявилось складним завданням через внутрішні й зовнішні виклики, зумовлені конституційними протиріччями між різними гілками державної влади, втручання в діяльність яких, постійно здійснював король.

Проблема формування системи органів державної влади Румунії у міжвоєнний період,

на наш погляд, є актуальною, адже сприяє розумінню особливостей політичного ладу тогочасного румунського суспільства. Результати нашого дослідження можуть стати прикладом для порівняльного аналізу розвитку системи державної влади у країнах Центральної та Східної Європи у міжвоєнний період.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вивчення особливостей формування системи органів державної влади королівської Румунії у міжвоєнний період, на нашу думку, не стали предметом уваги у дослідженнях сучасних істориків та правознавців. Винятком можуть бути наукові доробки українських дослідників (Л. Д. Якубова [1], І. А. Піддубний [2], І. Ж. Торончук [3]), в яких дотично висвітлено зазначену тему. Так,

Л. Д. Якубова дослідила роль монархії у політичному житті країни, її взаємодію з іншими політичними силами, вплив на формування законодавства та адміністративної системи, а саме, співвідношення між королівською владою та іншими інституціями (парламент, уряд та судова система) [4].

І. А. Піддубний звернув увагу на політичні та соціальні аспекти королівської влади Румунії, політичну роль короля та його взаємодії з політичними силами в країні, реформування інститутів державної влади, зовнішню політику та міжнародні відносини [5, с. 526]. Проте, автор, на жаль, не висвітлив інститути державної влади, їх повноважень, організації формування та впливу та соціально-економічне життя в країні.

Дослідження І. Ж. Торончука акцентовані на особливостях формування державної влади, форми правління, характеристики гілок влади королівської Румунії. Автор спробував проаналізувати взаємозв'язки монархії з усіма органами державної влади. Щоправда, самому автору, як нам видається, не вдалося уникнути суперечностей, коли він, зокрема, у висновках зазначав про існування «інституту короля» [6, с. 505].

Постановка завдання. Є визначення особливостей формування системи органів державної влади в королівській Румунії упродовж 1918–1940 років. Дослідження спрямоване на виявлення політичних, соціальних-економічних чинників, які вплинули на структуру та функціонування державних органів, у тому числі, на механізми управління країною, роль монархії, парламентську систему, організацію виконавчої влади, судову гілку влади, а також на принципи взаємодії між різними гілками влади.

Завданнями дослідження є: вивчення історичних подій, що передували формуванню системи державної влади в Румунії у зазначений період; аналіз структури та організації державних інститутів, включаючи механізми прийняття рішень, роль монархії, парламенту, виконавчої та судової гілок влади, висвітлення впливу монархії на політичний процес та механізми державної влади в Румунії міжвоєнного періоду; аналіз принципів взаємодії між різними гілками влади.

Виклад основного матеріалу. Система державної влади королівської Румунії була побудована на принципах конституційної монархії, але в цілому мала свої особливості. Монархічна система управління державою зберіглася до 1938 року, коли Карл II встановив авторитарний режим.

Конституціями 1866 р. та 1923 р. джерелом влади у Румунії був проголошений румунський

народ, який мав можливість здійснювати її тільки шляхом делегування своїх владних повноважень вищому представницькому органу (національним зборам) і королю. У конституційному законодавстві королівської Румунії було закріплено демократичну структуру влади, з поділом її на три гілки: виконавчу, яку уособлював уряд з міністрів, очолюваний прем'єр міністром, законодавчу – двохпалатний парламент (палата депутатів та сенат) та п'ятирівнева судова система влади. Влада на регіональному рівні здійснювалась через місцеві органи самоврядування.

Проводячи аналіз законів, що регулювали конституційний порядок у той час, можна зробити висновок, що Румунія функціонувала як конституційна монархія. Окремі дослідники можуть встановлювати її як парламентську монархію, проте це питання викликає дискусії. Оскільки парламентська монархія зазвичай характеризується тим, що парламент має переважний вплив на прийняття рішень, а монарх є лише символом чи репрезентативною постаттю в державі. Однак у випадку з королівською Румунією, монарх мав значний вплив на політичні процеси, в тому числі призначення урядів та розпуск парламенту, що суперечить концепції парламентської монархії.

Згідно статті 35 конституції Румунії 1923 року, передбачалась надання законодавчій ініціативі кожній з трьох гілок влади. Однак будь-який закон, що стосується доходів і витрат держави або контингенту армії, повинен спочатку бути проголошений Зборами депутатів [9].

Монарх в Румунії був символом єдності та стабільності в країні. Король займав центральне місце в системі вищих органів державної влади Румунії. Перед вступом на престол він зобов'язувався присягнути на спільному засіданні представників обох палат парламенту на вірність румунському народу, дотримання Конституції та румунських законів. До того ж, особа короля була оголошена недоторканою.

У руках монарха були сконцентровані засоби впливу на всі органи влади в державі.

Додаткової уваги заслуговує поняття «престононаслідування», що визначає конституційні повноваження Короля спадковими в прямій і законній низхідній лінії Його Величності Короля Карла I, за порядком первородства.

Конституція 1923 року також передбачала особливу процедуру у випадку відсутності нащадків по чоловічій лінії Його Величності Короля Карла I, успадкування престолу належатиме старшому з його братів або їхнім нащадкам. Якщо

ніхто з їхніх братів чи нащадків не буде знайдений живим або заздалегідь заявить, що вони не отримають трон, тоді король зможе вказати свого наступника з суверенної династії в Європі за допомогою Національного представництва.

Згідно з статтею 88 конституції Румунії 1923 року, король був наділений таким широким обсягом повноважень, зокрема: призначати і звільняти своїх міністрів, санкціонувати та проголошувати закони, прощати або пом'якшувати покарання у кримінальних справах, призупиняти хід обвинувачення чи судового розгляду, а також будь-яким чином втручатися у відправлення правосуддя, призначати або затверджувати на державні посади відповідно до законів, присвоювати військові звання відповідно до законодавства, укладати з іноземними державами необхідні конвенції щодо торгівлі, мореплавства тощо, скликати Збори на позачергові сесії, розпускати обидва Збори одночасно або лише одне з них [9].

Протягом міжвоєнного періоду в Румунії на троні побували три королі. До 1927 року на троні знаходився король Фердинанд, під час його правління майже завершився процес об'єднання Румунії та румунізації анексованих територій [7, с. 816].

Фердинанд активно працював над об'єднанням різних румунських територій. У 1918 році об'єднання здійснилося, і Румунія приєднала до своєї території Бесарабію та Буковину, створивши таким чином сучасні кордони країни. Король сприяв економічному і соціальному розвитку Румунії, впроваджуючи реформи в галузях освіти, культури, інфраструктури і армії, був важливим символом стабільності та єдності для румунського народу. Його спадкоємці продовжили королівську династію, і Румунія залишала монархію до 1938 року, коли була встановлена авторитарна диктатура.

Ця система влади існувала до 1938 року, коли Карл II скасував демократичну конституцію та встановив авторитарний режим.

Згідно з румунським законодавством, правонаступником Фердинанда мав стати його син Кароль, оскільки право престолоспадкування передавалося тільки по чоловічій лінії. Проте він відмовився від престолу та виїхав за кордон у 1925 році. Тоді на спільному засіданні обох палат 4 січня 1926 року було оголошено малолітнього сина Кароля, принца Міхая, правонаступником Фердинанда.

Відповідно до чинного тоді законодавства, при королі Міхаї створено регентську раду, складеною з трьох радників, яка мала допомагати неповнолітньому королю в управлінні державними справами.

Під час правління короля Міхая у Румунії розпочалися реформи, спрямовані на децентралізацію влади у державі. Цей розвиток подій не влаштував більшість націоналістично налаштованих румунських політиків того часу, що призвело до активної боротьби за повернення до престолу Кароля. За підтримки більшості політичних лідерів того періоду, Кароль був проголошений королем Румунії 8 червня 1930 року.

Правління Кароля залишається одним із найбільш дискусійних в історії Румунії, через його значний вплив на політичний, економічний та соціокультурний розвиток країни, а також через контроверсійність його рішень і дій. Проте є одна очевидна річ: з його приходом на престол почали зникати навіть найдрібніші прояви демократії, і встановилося справжнє домінування королівської влади [8].

Нова Конституція була затверджена Каролем II 27 лютого 1938 р. і надрукована 28 лютого 1938 р. [9].

Лютнева Конституція структурно складалась з восьми розділів, але кількість статей була зменшена до ста.

Однією з особливостей конституції було закріплення у другому розділі «Про обов'язки та права румунів» на першому місці не прав громадян, а обов'язків, з чого можна зробити висновок про встановлення пріоритету державних інтересів над людськими [10, с. 446].

Конституція 1938 року фактично скасувала принцип поділу влади на три гілки та законодавче співробітництво між королем і парламентом, встановивши зверхність влади монарха. Вона проголосила короля главою держави та встановила, що законодавча влада здійснюється через парламент під керівництвом короля, а не спільно з ним. Згідно зі ст. 97 Конституції 1938 р., румунський парламент втратив своє право на законодавчу ініціативу щодо змін до Основного Закону, яке передбачалося раніше за Конституцією 1923 року [9].

Після встановлення автократичного режиму Кароля, парламент отримав лише можливість консультувати короля щодо пропозицій про внесення змін до Конституції, які він подавав на затвердження обом палатам.

Міністри стали відповідальними перед королем, а не перед парламентом, що означало завершення ери появи зародків парламентської монархії. Завдяки встановленню авторитарного режиму, Кароль заборонив політичні партії (31 березня 1938 р.) і припинив проведення акцій протесту проти влади та інші подібні дії.

У відповідності до положень Конституції 1938 року Король отримав також право призна-

чати сенаторів. Отже, король зосередив у своїх руках єдину і неподільну державну владу [11].

Узагальнюючі політичну ситуацію в державі можна дійти до висновку, що монарх королівської Румунії мав необмежений вплив на всі інститути державної влади в країні, а після ухвалення конституції 1938 року, авторитарна влада короля стала неподільною та абсолютною.

Згідно зі статтею 34 Конституції 1923 року, законодавча влада в Румунії належала спільно королю та парламенту, який складався з двох палат (палати депутатів і сенату).

Палата депутатів (Camera Deputaților): Ця палата була однією з двох гілок парламенту і представляла населення Румунії. Депутати вибиралися на основі загального голосування. Палата депутатів мала повноваження вносити, обговорювати та приймати закони, в тому числі зміни до конституції [12].

Сенат (Senatul): Сенат був вищою палатою парламенту і мав менше депутатів, ніж палата депутатів. Члени Сенату також обиралися населенням, але ця палата виконувала певні функції, відмінні від Палати депутатів. Зазвичай Сенат був більш обмеженим органом, який виконував більш консультативну роль і мав менше влади у законодавчому процесі [13].

Обидві палати парламенту разом створювали закони, бюджет і приймали важливі політичні рішення для держави [14, с. 965]. Парламент був важливим органом для представлення інтересів громадян і забезпечення збалансованості влади [15, с. 46].

Після 1938 року, коли Карл II скасував конституцію та встановив авторитарний режим, парламентська система влади в Королівській Румунії втратила свою реальну владу, і державою керувала королівська диктатура.

Отже, розширення румунської влади на анексовані території потребувало проведення нових реформ, які б забезпечили участь громадян усієї держави, особливо парламенту, у формуванні вищих органів державної влади, а не лише старого королівства.

Першими реформами, спрямованими на забезпечення участі представників анексованих територій у формуванні парламенту, було ухвалення нормативних актів у галузі виборчого законодавства. Наприклад, для Буковини у 1919 році був ухвалений спеціальний декретозакон про вибори, який надав буковинцям право обирати своїх представників до палати депутатів і сенату. Відповідно до цього закону, який пізніше був закріплений у Конституції 1923 року і законі про вибори

1926 року, представником палати депутатів міг стати громадянин Румунії, який був «цивільно та політично дієздатним» (згідно зі статтею 66 Конституції Румунії 1923 року) і досягнув 25-річного віку. Право голосу на виборах мали румунські громадяни, які досягли 21 року.

Законодавством про вибори також гарантувалося представництво у парламенті депутатів від національних меншин пропорційно їх кількості у відповідному виборчому окрузі. Але на Буковині реалізувати дане право українцям самостійно було майже неможливо, тому вони йшли у коаліцію з різними румунськими партіями [16].

Перші вибори на Буковині під владою Румунії відбулися 2 та 7 листопада 1919 р., а перше засідання парламенту, в якому взяли участь представники від буковинців, відбулось 20 листопада 1919 р. [17, с. 586].

Упродовж 1918–1937 рр. на Буковині за мандати у румунському парламенті змагалися кілька найбільших румунських політичних партій, серед яких були Націонал-цереністська (селянська), Націонал-ліберальна, Народна ліга (яка у грудні 1927 року стала частиною Націонал-цереністської партії), Інтернаціональна соціал-демократична партія Буковини та інші.

Сенат, як друга палата представницького органу, складався із сенаторів виборних та по праву. Конституція 1923 р. дала можливість збільшити кількість сенаторів по праву, що, на думку тодішніх конституціоналістів, зменшило авторитет і ефективність роботи даної палати [18, с. 678]. Право бути обраним до складу сенату надавалося громадянам Румунії, які досягли 40 років і володіли «цивільною та політичною дієздатністю».

Виборних сенаторів обирали загальні збори ради повіту разом із представниками рад громад (міських і сільських), об'єднаних в одне засідання від кожного повіту. Професорський склад кожного університету країни також мав право обирати, згідно зі ст. 71 Конституції 1923 р., одного сенатора. 30 травня 1926 р. професорський склад Чернівецького університету обрав сенатором І. Нісitora [19, с. 420].

Керував роботою кожної палати голова, який представляв її перед іншими органами влади та був уповноважений розглядати процедурні питання (постановка питань на голосування, дозвіл бути присутнім іншим особам на пленарних засіданнях тощо). При ухваленні важливих рішень або при політичних кризах король консультувався із головами палат. Діяльність палат парламенту здій-

снювалась і організовувалась через бюро, секції, комісії та комітети. У палаті депутатів утворювалось 9 секцій, а в сенаті – 7. Вони мали профільний характер і відповідали за різні сфери суспільного життя (промисловість, сільське господарство тощо). Обиралися на один рік. Сесії парламенту були черговими та позачерговими. Чергові сесії розпочиналися 15 жовтня кожного року, позачергові скликалися королем стільки разів, скільки було потрібно.

Проведення парламентських виборів у Румунії часто супроводжувалося складною передвиборчою боротьбою, де були виправданими всі засоби. Так, для забезпечення участі виборців у голосуванні було дозволено штрафувати їх у випадку неучасті без поважних причин. Особливий негатив несло також втручання жандармерії у процес виборів на підставі різного роду розпоряджень.

Отже, румунський парламент у 1918–1940 рр. не відіграв належної ролі в системі вищих органів державної влади, будучи перетвореним у слухняну маріонетку короля та уряду.

Згідно із чинним у Румунії конституційним законодавством у 1918–1940 рр., виконавча влада здійснювалася від імені короля радою міністрів. Вона була уповноважена приймати спеціальні акти, які мали назву «журналів ради міністрів». Вони були обов'язковими для всіх органів влади на місцях, а у випадку невідповідності Конституції та законам могли бути оскаржені у судовому порядку [20].

Про компетенцію уряду в законодавстві післявоєнного періоду майже нічого не зазначалося. Відсутнє законодавче регламентування до 2 серпня 1929 р., коли був прийнятий закон про організацію міністерств, з чого розпочався новий етап в організації діяльності румунського уряду [21, с. 293].

Роботою міністерства керував міністр, якому допомагали декілька субсекретарів. Міністрами могли бути призначені тільки громадяни Румунії, які були такими у третьому поколінні, крім винятків, передбачених законодавством [22, с. 655].

Представники королівської родини не могли бути призначеними на посади міністрів. Згідно із законом від 2 серпня 1929 р. було передбачено створення 10 міністерств (внутрішніх справ; закордонних справ; фінансів; юстиції; освіти та релігії; збройних сил; сільського господарства; промисловості та комерції; державних справ і сполучення; праці, охорони здоров'я та соціального захисту) (ст. 9).

Кожне міністерство у свою чергу складалося із управлінь, відділів, секцій та бюро [23, с. 365].

Очолював раду міністрів президент, якому за законом 1929 р. король міг делегувати повноваження формувати склад уряду (ст.ст. 1, 28). Президент ради міністрів міг очолювати також одне із міністерств (внутрішніх або закордонних справ). Повноваження заступника голови ради міністрів покладалися на віце-президента. Центральне місце в румунському уряді належало міністерству внутрішніх справ. Усі органи місцевої влади та управління були підконтрольні та підзвітні йому.

До компетенції даного міністерства також належало формування складу органів місцевої влади та забезпечення правопорядку у країні (ст.ст. 31–32). Румунський уряд фактично відповідав за втілення державної політики на місцях, але ця відповідальність перед парламентом мала лише декларативний характер.

Конституційні основи організації правосуддя, передбачались у третьому розділі Конституції 1923 р. яке мали право здійснювати тільки судові органи, створені у визначеному законодавством порядку. Створення надзвичайних судових органів заборонялось.

Судова гілка влади проголошувалася незалежною від двох інших. Вона була наділена правом контролю за дотриманням законодавства всіма органами влади. Відповідно до статті 103, питання конституційності актів, прийнятих вищими органами влади, розглядалися вищою палатою касації та правосуддя, що була вищою судовою установою у Румунії. До того ж, статтею 102 проголошувалось, для всієї румунської держави існує єдиний касаційний суд. Як і раніше, Касаційний суд вирішуватиме конфлікти повноважень.

Статтею 105 було передбачено діяльність судів присяжних. До їх юрисдикції належало право на розгляд кримінальних справ та деяких справ, пов'язаних із політичними злочинами та деліктами, пов'язаними із діяльністю преси. Рішення судових органів приймалися на основі закону та від імені короля (ст. 41). Статтями 106 та 107 конституційно закріплювалось існування військових суддів і зазначалось, що організація їх роботи має регулюватися спеціальними законами.

Конституційне реформування 1938 р. торкнулось і судової влади. Було передбачено ліквідацію судів присяжних та створення замість них кримінальних секцій при апеляційних палатах. Даний крок скасував єдину можливість громадян Румунії впливати на судочинство, а проголошення права судової влади на контроль за законністю діяльності інших органів державної влади мало декларативний характер.

Висновки. У міжвоєнний період королівська Румунія переживала складний процес формування системи органів державної влади, що визначався численними внутрішніми та зовнішніми факторами. Королівська влада стикалася зі складними політичними процесами, пов'язаними з формуванням демократичної системи правління в країні. Напружені внутрішні конфлікти між різними етнічними та політичними групами, а також зовнішній тиск з боку сусідніх країн, особливо в контексті територіальних питань, ускладнювали процес формування системи органів влади. Створювалось додаткове напруження в результаті частих змін в режимі влади, боротьба між різними політичними силами впливали на стабільність країни. Роль монархії залишалась важливою, а королівська династія відіграла значну роль у політичному та соціальному житті держави. З одного боку, король був символом єдності та стабільності держави, а з іншого – сприяв консолідації влади та впливав на всі державні справи та рішення політичних процесів.

Міжвоєнний період у Румунії можна визначити як політично нестабільний для парламенту, про що свідчить проведення з 1919 по 1939 рік 11 виборчих кампаній [24, с. 216]. Нестабільність

у країні та відсутність політичної єдності в парламенті привели до зміни 38 урядів Румунії за 1918–1940 рр. Лише обраний у 1922 р. склад парламенту відпрацював визначений законодавством чотирирічний термін, оскільки мав широку підтримку серед населення бо врахував політичні та соціальні реалії країни та уникав кризових ситуацій, що дозволило обраним депутатам працювати ефективно, стабільно та легітимно. У цілому, міжвоєнний період у Румунії був періодом потрясінь та пошуку шляхів консолідації влади.

Загалом, основними особливостями органів державної влади в період з 1918–1940 роки Великого королівства Румунії, був сильний вплив короля, який часом навіть суперечив положенням Конституції де-факто, нестабільність урядів та парламентів та обмежена незалежність судової гілки влади.

Суперечності які назріли в країні між парламентською монархією та абсолютною владою короля призвели до втручання монарха в незалежність судової влади та впливу на парламент. Такі повноваження монарха суперечили положенням конституції, законів та декретозаконів, що були яскравим прикладом безсилля гілок влади перед абсолютною та неподільною владою монарха.

Список літератури:

1. Якубова Л. Д. Організація управління в українських землях королівської Румунії (1918–1940 рр.), «Нариси історії державної служби в Україні». Київ, 2008. С. 293–310.
2. Піддубний І.А. Партії, парламент, король та уряд. Розвиток і взаємодія елементів політичної системи Румунії у 1918–1940 рр. : автореферат дисертації доктора історичних наук : 07.00.02 / Чернівецький національний університет ім. Юрія Федьковича. Чернівці, 2020. С. 169–807.
3. Торончук І. Ж. Організація та діяльність вищих органів державної влади Румунії в міжвоєнний період. *Науковий вісник ЧНУ* : збірник наукових праць. Чернівці, Рута, 2009. Вип. 489. *Правознавство*. С. 16–21.
4. Constituția României din 29 martie 1923 monitorul oficial nr. 282.
5. Alexianu G. Drept constituțional, «Editura Casei școalelor», București, 1926. С. 526.
6. Терлюк І. Я. Історія держави і права України, «Навчальний посібник», Київ, Атіка, 2011. С. 505.
7. Яровий В. Новітня історія Центральноєвропейських та Балканських країн ХХ століття : підручник для вищих навчальних закладів». Київ, Генеза, 2005. С. 816.
8. Ботушанський В. М., Глуговський А. М., Гриценко І. А. Нариси з історії Північної Буковини. Київ : Наукова думка, 1980.
9. Constituția României din din 27 februarie 1938 monitorul oficial nr. 48.
10. Яровий В. Новітня історія Центральноєвропейських та Балканських країн ХХ століття : підручник для вищих навчальних закладів. Київ : Генеза, 2005. С. 761.
11. Voicu C. Istoria statului și dreptului românesc: curs universitar, București, Universul Juridic, 2006. С. 466.
12. Constituția României din 29 martie 1923 monitorul oficial nr. 282.
13. Legea Electorala pentru Adunarea Deputatilor si Senat: Promulgata cu Inaltul Decret Legal No. 1424 din 26 martie 1926 si publicata in Monitorul Oficial No. 71 din 27 Martie 1926.
14. Квітковський Д., Бриндзан Т., Жуковський А. Буковина: її минуле і сучасне, Париж-Філадельфія-Дітройт, Зелена Буковина, 1956. С. 965.
15. Boila R. Studiu supra reorganizării statului Român întregit, Cluj, Tipog. Națională Soc. Anonimă Cluj, 1931. С. 46.
16. Др. Володимир Залозецький вибраний сенатором Час, 1928, 19 груд. (№ 66).
17. Ботушанський В. М., Біленкова С.В., Добржанський О.В. Історія і сучасність : Ювілейне видання до 600-річчя першої письмової згадки про місто. Чернівці : Зелена Буковина, 2009. С. 586.

18. Boila R. Organizația de stat, Cluj, Cartea românească, 1927. C. 678.
19. Nistor I. Zece ani de la unire, Cernăuți, Glasul Bucovinei, 1928. C. 420.
20. Deciziune ministerială Monitorul Bucovinei, 1920 14 iun. (№ 46). Fasc. 35.
21. Guțan M. Istoria administrației publice românești, ed. 2-a, rev., București, Editura Hamangiu, 2006. C. 293.
22. Alexandrescu I., Bulei I., Mamina I. Scurtu Enciclopedia de istorie a României, București, Editura Meronia, 2001. C. 655.
23. Negulescu P. Tratat de drept administrativ, ed. 4-a, București Institutul de arte grafice, 1934, Vol. 1. C. 365.
24. Scurtu I. Istoria contemporană a României (1918–2005), București, Editura Fundației România de Măine, 2005. C. 216.

Kushnir Ya.V. FORMATION OF THE SYSTEM OF STATE AUTHORITIES OF ROYAL ROMANIA IN THE INTERWAR PERIOD 1918–1940: CONTRADICTION BETWEEN GOVERNMENT INSTITUTIONS

The features of the system formation of Royal Romania state authorities in 1918–1940 have been studied. It has been proven that the system of state authorities was formed in accordance with the Constitutions of 1866 and 1923 under which the legislative, executive, and judicial branches of power were independent institutions. However, Romania was effectively a constitutional monarchy, as the king retained influence over all branches of state authority. This contradicted the democratic principles of formal constitutional governance.

Overall, the monarchical system of governance in the country persisted until 1938. Throughout the existence of Romania's monarchy, the king had extensive powers according to the constitution including appointing and dismissing ministers, sanctioning and promulgating laws, granting amnesty to political prisoners, mitigating punishments in criminal cases, conferring military ranks, and entering into diplomatic alliances with foreign states. The king in Romania was a symbol of unity and stability in the country and occupied a central place in the system of higher organs of state authority in Romania.

Despite the king's numerous powers, the legislative, executive, and judicial branches of power maintained a certain autonomy from the absolute authority of the king. The legislative branch of power was represented by a bicameral parliament: the Chamber of Deputies and the Senate. Executive authority belonged to the Council of Ministers, who exercised power on behalf of the king. Special acts known as "Council of Ministers journals" were mandatory for all authorities on the ground. The constitutional basis of justice in the country was embodied by the judicial branch of power, which was independent of the other two branches and was responsible for comprehensive oversight of compliance with the law by all authorities in the country.

The process of forming state authority in Romania was marked by historical events such as territorial expansions, the implementation of new constitutions and amendments to existing ones, numerous reforms that influenced the development of the system of state authority in the country, and changing the balance of power between the king, government, and parliament.

Key words: authority, parliament, king, constitution, decree-law, politics, Carol, Bukovyna, Romania.